

Sprog i Norden

Titel: Sverigefinsk språkvård kontra svensk och finlandssvensk språkvård

Forfatter: Paula Ehrnebo

Kilde: Sprog i Norden, 2010, s. 93-104

URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/sin/issue/archive>

© Dansk Sprognævn

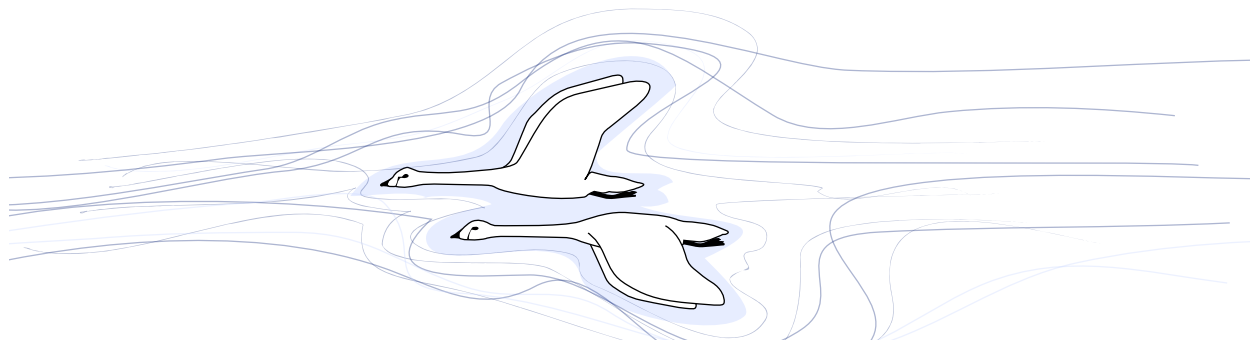
Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af Sprog i Norden (1970-2004) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Sverigefinsk språkvård kontra svensk och finlandssvensk språkvård

Paula Ebrnebo

Artikeln behandlar likheter och skillnader mellan vården av sverigefinskan och finlandssvenskan, men berör även den rikssvenska språkvården. Den sverigefinska och finlandssvenska befolkningen presenteras kortfattat liksom språkens ställning i respektive samhälle. Slutsatsen är att det främst är språkens olika ställning i samhället som förklarar de stora skillnaderna i förutsättningarna för den sverigefinska och den finlandssvenska språkvården. Sverigefinnarna har inte heller den infrastruktur som finlandssvenskarna har och som är nödvändig för att språket ska kunna användas inom alla samhällsområden. Två nya lagar, språklagen och lagen om nationella minoriteter och minoritetsspråk, som Sveriges riksdag antog år 2009, innebär dock stärkande av finskans ställning i Sverige. Trots de olika förutsättningarna har den finlandssvenska och den sverigefinska språkvården stora likheter. En viktig uppgift för båda är arbetet med ordförråd och terminologi. Särskilt för den sverigefinska språkvården är utvecklande av samhällstermer ett ständigt pågående arbete. (Utvecklande av samhällstermer är inte någon central uppgift för den finlandssvenska språkvården, eftersom det främst sker inom lagstiftningsprocessen.)

Artikeln bygger på de föredrag som *Paula Ebrnebo* och *Mikael Reuter* höll vid Nordiska språkmötet i Borgå i september 2009.

Finlandssvenska och sverigefinska

Vad svenska är för ett språk vet alla, vad finlandssvenska är vet många, även om det ibland kan vara oklart om finlandssvenska är ett eget språk. Men vad sverigefinska är, det är inte speciellt vanligt att andra utom språkvetare känner till.

Sverigefinska språknämnden definierade under sin verksamhetstid sverigefinskan som den finska som används i Sverige (Kieliviesti 1/2000, s. 9). Den innefattar både den skriftliga och den muntliga formen, den kan vara identisk med standardfinskan eller innehålla många svenska ord eller annan påverkan från svenskan. Den definitionen använde Sverigefinska språknämnden i sitt arbete under sin verksamhetstid och Språkrådet har samma syn.

De flesta sverigefinnar brukar inte fundera över vad sverigefinska är. Enligt min erfarenhet är den vanligaste uppfattningen bland dem, att sverigefinska är ett blandspråk och att endast blandspråket, den svenskinfluerade formen, är sverigefinska.

Finlandssvenskarna och sverigefinnarna

Svenska har använts i Finland sedan 1200-talet. Den svenskspråkiga befolkningen hade flyttat från Mellansverige och hade således ett relativt enhetligt ursprung. I dag talas finlandssvenska av knappa 290 000 personer. Närmare hälften av dem bor i kommuner med svensk majoritet och det finns exakt statistik över antalet för varje kommun. De svensktalande i Finland bor inom två relativt väl sammanhängande områden längs kusterna, det så kallade Svenskfinland.

Svenskan var fram till början av 1900-talet det dominerande språket inom kultur och administration i Finland. Dessutom har finlandssvenskarna alltid haft tillgång till ett svenskspråkigt skolväsen från förskola till högskola. Det har med andra ord funnits kontinuitet i svenskans ställning i Finland.

Finska har använts i Sverige sedan rikets gränser drogs (Popovic 1993, s. 5; Wande 1984, s. 24). Flyttning mellan länderna var omfattande redan på medeltiden och på 1500- och 1600-talet bosatte sig grupper av finskspråkiga bl.a. i Uppland, Södermanland, Närke, Västmanland och Bergslagen men även längre söderut såsom i Västergötland, Östergötland och Småland. Under samma period flyttade större grupper till Värmland och Dalarna. Flyttning till Sverige har sedan förekommit under alla århundraden. (Tarkiainen 1990, s. 13–16.) Enligt Tarkiainen fick Stockholm stor betydelse för finnarnas flyttning till Sverige redan på 1200-talet. Finsk församlingsverksamhet har funnit i Stockholm sedan tidiga 1500-talet.

Trots att finska alltid talats i Sverige har det varit bristande kontinuitet i användningen av språket, då finskspråkiga under årtionden assimilerats och helt nya talare flyttat in. Undantaget är Norrland, där finska har talats kontinuerligt. Dagens sverigefinska befolkning består främst av finnar som på 1950- och 1960-talet flyttade till Sverige och av deras ättlingar. De kom från olika delar av Finland och de som själva flyttat har i de flesta fall bevarat sin dialekt. Många av

andra och tredje generationens sverigefinnar har tydliga drag av sina föräldrars dialekt. Det har alltså inte utvecklats några geografiska varieteter av sverigefinskan till skillnad från svenskan i Finland där det råder stor dialektal variation med många gamla språkdrag.

Antalet sverigefinnar, d.v.s. personer som har finska som första och starkaste språk, är svåruppskattat, eftersom Sverige inte för språkstatistik. I vissa sammanhang har nämnts ett så högt tal som en halv miljon, men i praktiken torde det vara drygt 220 000 som talar finska i Sverige. Sverigefinnarna bor spridda runt om i landet och utanför Tornedalen finns det inte några orter med finsk majoritet.

Infrastruktur

Svenskan i Finland har stöd av ett rikt föreningsliv med omfattande nätverk, heltäckande skolväsen och svenskspråkiga högskolor, eget stift och militär utbildning. De svenskspråkiga massmedierna spelar en oerhört viktig roll. Det finns en rikstidning, en omfattande regional- och lokalpress, tidskrifter, radio och TV. Litteratur ges ut av egna förlag och både professionella teatrar och aktiva amatörteatrar är verksamma på flera orter. Det finns politiska organisationer som arbetar på svenska, Svenska Finlands Folkting bevakar de svenskspråkigas intressen. Flera kapitalstarka fonder beviljar generösa bidrag till olika projekt. Språkvården har varit statlig över tre decennier och via språkvårdsnätverk kan kontakter med rikssvenskan hållas aktuella.

Finskan i Sverige saknar det mesta av egen infrastruktur. Sverigefinska föreningar finns på många orter, men de lever i en tynande tillvaro och har svårt att engagera yngre sverigefinnar. I stället har olika nätverk börjat bildas under senare år, men deras verksamhet är inte alltid speciellt organiserad utan deras medlemmar fungerar ofta mera spontant. Det finns sju sverigefinska skolor och några få finskspråkiga klasser i Sverige. Dessa skolor finns naturligtvis på orter med stor finskspråkig befolkning, men skolornas osäkra ställning och ekonomi påverkar föräldrars benägenhet att välja sverigefinsk skola för sina barn, vilket i sin tur är negativt för skolornas utveckling och framtid.

Modersmålsundervisning ges i grundskolan, men antalet lektioner är otillräckligt för att kunna garantera goda språkkunskaper. Finska kan studeras vid vissa universitet, men *på* finska kan inte några andra ämnen studeras. Sverigefinska massmedier kan ingalunda jämföras med finlandssvenska. Det finns exempelvis inte någon finskspråkig dagstidning i landet och de finskspråkiga spalter som tidigare regelbundet publicerades i många tidningar har också upphört. Sveriges radio och Sveriges television har finskspråkiga sändningar och

radions sändningar som kan höras via internet är i dag den mest centrala informationskällan på finska. Svenska kyrkan har en del finskspråkig verksamhet i olika delar av landet. Även språkvården är statlig sedan år 2006.

Kontakt med riksspråket och kulturen i grannlandet

Finlandssvenskarnas inställning till rikssvenskan är kluven. Invånarna i Österbotten och på Åland har stark kontakt med Sverige, medan kontakten är svagare i Nyland. Men finlandssvenskarna läser flitigt svensk litteratur, både skönlitteratur och facklitteratur och många följer också händelser i kulturlivet i Sverige. Trots det är Sverige utland, och finlandssvenskarna håller på Finland i landskampen.

Finskan har påverkat finlandssvenskan under en mycket lång tid, vilket märks i uttal och syntax men framför allt i ordförrådet och i olika uttryck. Det finns också lång tradition att kämpa emot den utvecklingen. Bland de så kallade finlandismerna finns också en del ålderdomliga drag vars ursprung inte är påverkan från finskan.

Sverigefinnarna har talrika informella kontakter med Finland, dels genom familjeband, dels genom semesterresor. Många äldre sverigefinnar prenumererar på den gamla hemortens lokaltidning och många läser finska tidskrifter. Sändningar från Finlands television är uppskattade av de flesta. Finland upplevs ofta fortfarande som hemland. Sverigefinnen håller oftast på Finland i landskampen.

Svenskan har hitintills påverkat sverigefinskan främst på ordnivån, men i ökande grad kan också påverkan på syntax och uttal märkas.

Status och domäner

Svenskans ställning i det finska samhället går inte att jämföra med finskans ställning i Sverige. Svenskan är huvudspråket i Sverige, nu också lagfäst, och i Finland är svenskan det ena av landets nationalspråk med stark ställning i lagstiftningen. I likhet med svenskan i Sverige är svenskan i Finland komplett och samhällsbärande. Svenska används i princip inom alla domäner, inklusive lagstiftning och administration, utbildning och forskning, massmedier, kulturliv, näringsliv. Endast en domän har konstaterats vara svag, nämligen sport.

Finskan i Sverige är sedan år 2000 ett av de fem nationella minoritetsspråken, men den är inte samhällsbärande, även om den kan anses vara komplett. Finskans status i Sverige har utvecklats gynnsamt först under de två senaste decennierna.

Ända till 1980-talet var finskan entydigt ett lågstatusspråk i Sverige. Finskan betraktades som ett av många invandrarspråk utan någon särställning och vill man spetsa till frågan lite, kan man säga att användningen av finskan ansågs vara ett övergående problem som skulle lösas av sig självt, när finnarna hade lärt sig svenska.

Kunskaper i finska har alltid haft ett lågt meritvärde på arbetsmarknaden. Det är först nu på 2000-talet, efter att finskan erkänts som minoritetsspråk, som en viss förbättring kan märkas. Det paradoxala i sammanhanget är att samtidigt som finskans status i det svenska samhället har höjts, har undervisningen på och i finska i grundskolan minskat katastrofalt. Även finskans ställning på de svenska universiteten har försämrats.

Den minoritetsställning som finskan fick år 2000 innebär att sverigefinnar har rätt att använda finska hos statliga och kommunala myndigheter och domstolar i fem kommuner i Norrbotten. Dessa kommuner utgör förvaltningsområdet för finska. Där bor dock bara cirka fem procent av sverigefinnarna. Detta är givetvis inte tillfredsställande. Europarådet har riktat skarp kritik mot Sverige för det, och sverigefinnarna har på alla sätt försökt verka för att situationen ska förbättras.

Två nya lagar

Finskans ställning har dock stärkts genom de språkpolitiska mål som Sveriges riksdag fattade beslut om år 2005 och som innebär att språkpolitik blev ett nytt politikområde i Sverige. Men en ännu större betydelse för finskans status kommer språklagen (SFS 2009, nr. 600) och lagen om nationella minoriteter och minoritetsspråk (SFS 2009, nr. 724) att ha. Språklagen trädde i kraft den 1 juli 2009 och lagen om nationella minoriteter och minoritetsspråk den 1 januari 2010. Med stöd av dessa lagar har sverigefinnarna förhoppningsvis helt nya möjligheter att använda finska.

Språklagen innehåller flera bestämmelser som är viktiga för minoritetsspråken. Lagen namnger de nationella minoritetsspråken och stadgar att det allmänna har ett särskilt ansvar för att skydda och främja dem. Paragraf 14 innehåller följande bestämmelser om den enskildes tillgång till språk:

”Var och en som är bosatt i Sverige ska ges möjlighet att lära sig, utveckla och använda svenska. Därutöver ska den som tillhör en nationell minoritet ges möjlighet att lära sig, utveckla och använda minoritetsspråket.”

Detta innebär till exempel att barn med finsk bakgrund ska ges möjlighet att delta i modersmålsundervisning även om finskan inte är det dagliga umgängesspråket i hemmet. Därmed får flera barn med finsk bakgrund lära sig finska.

Vidare står det i språklagen att språket i offentlig verksamhet ska vara vårdat, enkelt och begripligt. I lagens förarbeten slås fast att detta gäller alla språk som används i offentlig verksamhet, alltså inte enbart svenskan. Den finska som används till exempel på statliga och kommunala myndigheters webbplatser ska alltså uppfylla höga krav. Det påverkar finskans status gynnsamt.

Språklagen är alltså ett mycket viktigt stöd för språkvården i Sverige. Större betydelse i praktiken har dock lagen om nationella minoriteter och minoritetsspråk. Den föregicks av omfattande utredningar som utmynnade i betänkanterna *Rätten till mitt språk. Förstärkt minoritetsskydd* (SOU 2005, nr. 40) och *Att återta mitt språk – Åtgärder för att stärka det samiska språket* (SOU 2006, nr. 19). Utredningarna undersökte möjligheter att utvidga förvaltningsområdet för finska och samiska och ledde till att riksdagen fattade beslut om den nya minoritetslagen som trädde i kraft den 1 januari 2010. Beslutet innebär att förvaltningsområdet för finska utvidgas till 18 kommuner i Mälardalen, bl.a. till flera stora städer och kommuner som Stockholm, Södertälje, Eskilstuna och Botkyrka. Där kan sverigefinnarna använda finska i sina kontakter med statliga och kommunala myndigheter. Den reformen berör nära hälften av sverigefinnarna. Dessutom blir det möjligt att använda finska i kontakter med vissa statliga myndigheter: Justitieombudsmannen, Justitiekanslern, Försäkringskassan, Skatteverket och Diskrimineringsombudsmannen. Den rättigheten har sverigefinnarna i hela landet. Lagen innebär givetvis en betydande höjning av finskans status. Rimligtvis borde den också påverka efterfrågan på finskkunnig personal hos statliga och kommunala myndigheter. Det är dock viktigt att påpeka att det är sverigefinnarna själva som har den avgörande rollen. Med stöd av lagen får de rätt att använda finska, och den rätten har inget att göra med deras eventuella kunskaper i svenska. Nu gäller det för sverigefinnarna att utnyttja sin rätt, så att de omedelbart börjar använda sitt modersmål i sina kontakter med myndigheter. Gör de inte det, har finskan knappast någon framtid i Sverige.

Finskans ställning fortfarande problematisk

Även om finskans minoritetsställning har inneburit en statushöjning för språket, är språket fortfarande ganska osynligt i Sverige. Det finns exempelvis praktiskt taget inga finskspråkiga väg- eller andra skyltar i Sverige. Medan många finnar i Finland kan i varje fall lite svenska är det mycket ovanligt att svenskar har kun-

skaper i finska. Sverigefinnarnas kontakter med det svenska samhället sker utslutande på svenska.

På grund av att samhället under en lång tid har nedvärderat finskan är språkets status hos många sverigefinnar fortfarande låg. Det i sin tur har försvärat det sverigefinska språkvårdsarbetet. Språkvården har ständigt fått försvara finskans existens och förklara varför vården av finskan i Sverige är viktig. Myndigheterna har inte heller gett något stöd; de har inte ansett sig behöva finska. Tyvärr har den sverigefinska språkvården inte haft mycket stöd från de stora sverigefinska organisationerna heller. De har visserligen uttalat sig positivt om språkvården och engagerat sig starkt bland annat i frågor som gäller undervisning i och på finska, tolkning och finskspråkig äldreomsorg, men i sitt eget arbete har de med några få undantag knappast utnyttjat språkvårdens tjänster eller agerat som språkliga förebilder för sverigefinnarna.

Sverigefinskan har tidigare haft låg status även i Finland. Den sverigefinska gruppens storlek och existens har ända till 2000-talet varit förvånansvärt dåligt känd i Finland, trots att de flesta finländare torde känna till någon som flyttat till Sverige. Många sverigefinnar har också upplevt en överlägsen attityd från finnarna. Många vittnar om att de har blivit utskrattade för att deras finska har påverkats av svenskan och att de inte heller har känt till nya ord och begrepp i finskan. De agerande har ofta varit sverigefinnarnas släktingar och bekanta. Detta har fått många sverigefinnar att känna sig ännu mera underlägsna. Även det har underminerat den sverigefinska språkvården. Det har varit svårt att övertyga sverigefinnarna att det finns många sorters finska i Finland också, det är mycket som inte håller standardspråksmättet. Mycket större förståelse och kunskap har under alla år visats av finlandssvenskar, förmodligen därför att de befinner sig i en liknande situation som sverigefinnarna.

Gemensamma drag i språkvården

Enligt den gällande språkpolitikens intentioner ska svenskan både i Sverige och i Finland vara samhällsbärande. Avsikten med den sverigefinska språkvården är egentligen densamma: finskan i Sverige ska utvecklas så att den kan användas inom alla samhällsområden. Det ska finnas ordförråd och terminologi på finska, så att svenskspråkiga ord och termer inte behöver användas i brist på finskspråkiga. I det dagliga praktiska arbetet finns ett tydligt gemensamt drag: språkvården ger rekommendationer.

Inriktningen och innehållet i den sverigefinska språkvården har alltid bestämts av de rådande förhållandena. Det är efterfrågan på tjänster och språkbrukarnas behov som har avgjort vad som ska prioriteras. Då resurserna har

varit och fortfarande är relativt begränsade, har språkvårdarens egna initiativ fått stå tillbaka. Detta stämmer förstås delvis även på den svenska och den finlandssvenska språkvården, men i en större organisation är det alltid lättare att ägna sig även åt något sådant som initieras av språkvården och inte bara åt det som språkbrukarna frågar efter.

Utgående från dagens situation kan man konstatera att en gemensam uppgift för den svenska, finlandssvenska och sverigefinska språkvården är korpusvård.

Korpusvården består i sin tur av flera inslag och därför kan verksamheten få något olika former. Den sverigefinska språkvården sysslar exempelvis inte lika mycket med grammatiken som den svenska och den finlandssvenska. Det beror helt enkelt på att frågor om grammatik inte är frekventa hos den sverigefinska språkvården.

Efterfrågan på sverigefinsk textvård har också varit blygsam trots att det bevisligen finns behov. Myndigheterna har inte heller visat något intresse. De statliga myndigheterna upphandlar t.ex. sina översättningstjänster centralt och där är det tyvärr endast priset man tar hänsyn till. Resultaten har i alltför många fall varit långt ifrån tillfredsställande.

Det kan konstateras att den svenska och finlandssvenska språkvården är övergripande, vilket sverigefinskan också borde vara, men så är det inte. Sverigefinska språkbrukares frågor gäller framför allt finskspråkiga termer, ord och uttryck.

Statusvård har på något sätt alltid ingått i språkvårdens uppgifter, men det har inte betonats. I Sverige har statusvården i den nuvarande omfattningen blivit aktuell först efter år 2005 då riksdagen fattade beslut om nationell språkpolitik. Statusvård är dock en gemensam uppgift för hela språkvården.

Spegelbilder

Den sverigefinska och den finlandssvenska språkvården är i stor utsträckning varandras spegelbilder, och vården av de två språken har därför speciellt mycket gemensamt. Trycket från majoritetsspråket är stort. Här är det inte i första hand engelskan som hotar, utan de hotande språken är finska och svenska, finskan i Finland och svenskan i Sverige. Det är således påverkan från dessa språk som de uppgifter som språkvården har att lösa faktiskt emanerar från. Det är t.ex. olika konstruktioner som uppstår därför att språkbrukarna ibland översätter olika uttryck för ordagrant och resultatet i Finland kan karakteriseras som finska med svenska ord och i Sverige som svenska med finska ord. Språkvårdens uppgift är att få språkbrukarna bli medvetna om detta.

Tanken om spegelbild passar också i den kanske viktigaste principen för både sverigefinsk och finlandssvensk språkvård. I båda fall är utgångspunkten

att man strävar efter att inte utveckla ett eget separat språk, utan sverigefinskan är finska och ska vara så lik standardfinskan som möjligt och finlandssvenskan är svenska och ska inte heller utvecklas åt ett eget håll. Redaktör Annika Rentola skrev i Språkbruk 2/09 att sverigesvenskan uppfattas som den norm finlandssvenskarna ska följa. På samma sätt är det finlandfinskan som är den norm som sverigefinnarna ska följa.

Ordförråd och terminologi

Den viktiga gemensamma nämnaren för den sverigefinska och den finlandssvenska språkvården är arbetet med ordförråd och terminologi. Det är naturligt att den sverigesvenska språkvården inte sysslar med det i samma omfattning, eftersom den inte ständigt arbetar med två språk.

Hur vissa delar av ordförrådet i sverigefinskan och i finlandssvenskan utvecklas beror på det omgivande majoritetssamhällets språk. Den finska språkforskaren Olli Nuutinen har konstaterat att små språk och kulturer inte kan vara isolerade och att deras ordförråd inte kan förnyas enbart på egen grund. (Nuutinen 1989:112.) Den sverigefinska samhällsterminologin följer således svenskans, majoritetsspråkets terminologi, t.ex. *Skolverket* – *Kouluvirasto*, *personnummer* – *henkilönumero*. I Finland motsvaras dessa av *Utbildningsstyrelsen* – *Opetushallitus* och *personbeteckning* – *henkilötunnus*. Den finlandssvenska samhällsterminologin följer alltså i sin tur i många fall finskans terminologi. Detta betyder att de sverigefinska termerna i vissa fall är närmare de svenska än de finska och de finlandssvenska termerna är närmare de finska än de svenska, även om strävan i princip är att om möjligt ha samma finska respektive svenska termer i både Sverige och Finland.

Det är framför allt utarbetandet av motsvarigheter till de så kallade samhällstermerna som är ständigt aktuellt. Men det finns en betydande skillnad mellan finlandssvenska och sverigefinska termer och ord. I Finland ska många av de översatta termerna och orden in i lagstiftningen och får på det viset en officiell status. I Sverige översätts inte lagar till finska och om någon enstaka lag översätts har det hitintills varit den svenskspråkiga originalversionen som ska gälla om det blir tvist om tolkning. Den finlandssvenska språkvården har på flera sätt en mer officiell status.

Ortnamn

Sverigefinskan och finlandssvenskan har också en gemensam syn i sina rekommendationer när det gäller ortnamn. I Sverige ingår namnvård inte i Språkrådets

uppgifter, men en del frågor besvaras ändå. Utan att fördjupa mig i detaljer tar jag upp ett par enkla exempel. Den finlandssvenska språkvården rekommenderar att man i svenskspråkiga kontexter använder de svenskspråkiga namnen på finska städer och orter, som t.ex. Helsingfors, Tammerfors, Uleåborg, alltså inte Helsinki, Tampere, Oulu.

På motsvarande sätt rekommenderar den sverigefinska språkvården de finskspråkiga ortnamnen som traditionellt har använts i Sverige, som Tukholma, Uumaja, Luulaja för Stockholm, Umeå, Luleå. I dag använder dock ungdomarna mer och mer de svenskspråkiga namnen när de talar finska. Det gäller inte bara sverigefinnar utan även ungdomar som flyttat till Sverige för studier verkar föredra de svenskspråkiga namnen.

Litteratur

Kieliviesti. Ruotsinsuomalaisen kielilautakunnan tiedotuslehti. Stockholm: Sverigefinska språknämnden.

Nuutinen, Olli, 1989. Käännöslainat. I: Vesikansa, Jouko (red.) 1989. *Nykysuomen sanavarat*, 110–126. Helsinki: Werner Söderström Osakeyhtiö.

Popovic, Zvonimir, 1993. *Finska språkets ställning i Sverige*. Norrköping: Statens invandrarverk.

SFS 2009, s. 600. *Språklag*.

SFS 2009, s. 724. *Lag om nationella minoriteter och minoritetsspråk*.

SOU 2005, s. 40. *Rätten till mitt språk. Förstärkt minoritetsskydd*.

SOU 2006, s. 19. *Att återta mitt språk – Åtgärder för att stärka det samiska språket*.

Språkbruk. Tidskrift utgiven av Svenska språkbyrån. Helsingfors: Forskningscentralen för de inhemska språken & OY Stellatum AB.

Tarkiainen, Kari, 1990. *Finnarnas historia i Sverige 1. Inflyttarna från Finland under det gemensamma rikets tid*. Helsingfors: Finska Historiska Samfundet & Nordiska Museet.

Wande, Erling, 1984. Finskan i Sverige. I: *Bebövs "småspråken"?* Föredrag vid Vitterhetsakademiens konferens den 22 november 1983. Konferenser 11, 25–37. Stockholm: Almqvist & Wiksell International.

Summary

There are thus many similarities between the language management of "finlandssvensk" (Swedish spoken in Finland), "sverigefinsk" (Finnish spoken in Sweden) and of Swedish itself. The greatest similarity exists between finlandssvensk and sverigefinsk. There are many differences, however, and they are mainly caused by the different status of the languages in their respective societies. From the very beginning, the conditions for the language management of sverigefinsk has been quite different from those of Swedish and finlandssvensk. It must be stressed that language management in Finland has been controlled by the government for over 30 years, whereas language management in Sweden was carried out by non-governmental organizations until 2006. This has surely had a great impact on the language management of both sverigefinsk and Swedish.